

Istorinis meilės romanas

SARAH
MALLORY

Meilė
vikontui

svajonių knygos

Meilè
vikontui

SARAH
MALLORY

Meilė
vikontui

Vilnius
2023

1817-ųjų metų birželis

Londono aukštuomenė tiesiog dūzgia – lordas Osterfildas, Vaterlo¹ mūšio herojus, grįžo į miestą ir ieškosi žmonos. Majoras Džeimsas Rosingtonas, ketvirtasis Osterfildo vikontas, perskaitęs paskalas po apsilankymo Almako klube, nejučiomis suspaudė lūpas.

Laikraštyje jis buvo tituluojamas geidžiamiausiu Londono viengungiu. Ko gero, atsižvelgiant į turtą ir karinį laipsnį, tai būtų galima laikyti tiesa, tačiau niekas nepaslėps randų, likusių po tarnybos kariuomenėje. Randų, į kuriuos gatvėje spokso praeiviai, randų, kuriuos pamatę pažįstami žmonės jaučiasi taip nejaukiai, kad teišgali beviltiškai vėpsoti. Niurnėdamas Rosas sulankstė laikraštį ir švystelėjo į šalį. Užteks. Kai tik galės, tuojau pat grįš į Osterį. Jis *nenori* vesti, ir vargas

¹ Vaterlo mūšis (angl. *Waterloo*) – vienas žymiausių XIX a. karinių susidūrimų, kuriame Napoleonas Bonapartas patyrė nesėkmę.

jam, jei būsimos nuotakos paieškoms skirs bent vieną papildomą minutę.

Savaime suprantama, šeimos moterims tai nepatiks; jos žūtbūt norėjo Rosui rasti tinkamą žmoną. Našlė vyresnioji sesuo Didonė su teta Beatriče, Malhamo grafiene, aktyvių veiksmų ėmėsi dar pavasarį – įtikino Rosą, kad šis pokylių sezono metu turėtų nuvykti į Londoną. Jis pasidavė spaudimui, nes tai buvo daug lengviau, nei kęsti dvejų grėsmingų poniučių antpuolius. Rosas mieste praleido dvi apgailėtinas savaites ir dabar labiau už viską troško panirti į tykią vienatvę Osteryje.

Sunku išbūti perpildytose gatvėse, ką jau kalbėti apie apsilankymus Almako klube. Ne tik dėl žvilgsnių – juk kai kurie pažįstami net vengdavo akių susidūrimo, bet ir dėl prisiminimų, sukylančių ten būnant. Paskutinis pokylis, kuriame Rosas lankėsi, buvo surengtas hercogienės Ričmond namuose Kvatro Braso mūšio² išvakarėse. Garsūs tauškalai, tvankūs, pergrūsti Karališkosios gatvės kambariai sužadino tokius jausmus, kurie neapleido ir pakeliui namo.

Kažkokiu būdu Rosui pavyko ištvirti pirmąją vizitą Vedybiniame turguje³, maža to, įstengė ten apsilankyti dar dusyk. Visus kartus išsekęs griūdavo į lovą, tačiau miegą vis drumsdavo siaubingi košmarai, kupini triukšmo, skausmo ir netekties nuojautos.

² Kvatro Braso mūšis (angl. *Quatre Bras*) – Napoleono karių ginkluotas susidūrimas tarp Prancūzijos bei jungtinių Britanijos ir Olandijos karinių pajėgų.

³ Vedybiniu turgumi (angl. *Marriage Mart*) buvo vadinamas Almako klubas. Į šį klubą rinkdavosi tiek vyrai, tiek moterys, daugelis naudodavosi proga ieškoti gero partnerio jungtuvėms.

Rosas pažvelgė į popierius, išmėtytus ant stalo, – tai buvo sąskaitos, laiškai, kvietimai. Prieš ištrūkdamas iš Londono pirmiausia turės viską sutvarkyti. Po velnių, ir kodėl leidosi įkalbamas čia atvykti?

Aišku, Rosas žinojo atsakymą. Kaltė. Jis visai nenorėjo tapti vikontu; sužinojęs apie brolio mirtį ėmė plūstis tūždamas, kad šis nevedė ir nesusilaukė sūnaus tam, kad Rosas galėtų tęsti karininko karjerą. Sebastianas nematė jokio reikalo skubėti su vedybomis, nes buvo perdėm įnikęs į gyvenimo džiaugsmus.

Rosas dar nepamiršo to kartaus apmaudo, apėmusio perskaičius paskutinį brolio laišką. Jis atkeliavo Vaterlo mūšio išvakarėse, kai visas Roso dėmesys buvo sutelktas į būsimą kovą su Bonapartu. Sebas džiaugėsi sėkme Jorko lenktynėse ir pasigyrė nauja žavia meiluže, kurią buvo kartu pasiėmęs į Komersą. Tik vėliau Rosas sužinojo, kad jam skaitant laišką brolis jau buvo miręs nuo kaklo lūžio, patirto jodinėjant.

Roso apmąstymus nutraukė tylus kostelėjimas.

– Ledi Malham ir gerbiamoji ponja Bernlei norėtų jus pamatyti, milorde. Palydėjau jas į svetainę.

Rosas paslaptingu žvilgsniu pervėrė vyresnįjį liokajų.

– Dėkoju, Taileri. Pasirūpink, kad joms būtų pasiūlyta gėrimų, gerai? Tuoju pat prisijungsiu.

Rosas sukrovė visus popierius į krūvą. Troško atidėti šį susitikimą, bet žinojo, kad tai neįmanoma. Jis yra karininkas, geba sutramdyti nepaklusnius žemesnio rango karius, apginti savo poziciją panašaus statuso asmenų akivaizdoje, nepasiduoda net brigadininkų ar

pulkininkų reikalavimams. Tačiau moterys – ypač priklausančios jo šeimai – visai kas kita.

Kaupdamas jėgas artėjančiai žodžių kovai, Rosas pakilo nuo kėdės ir pradėjo ruošti šiam mūšiiui.

* * *

Dvi damos, laukusios Roso svetainėje, atrodė gąnėtinais nepavojingos. Tai buvo vidutinio amžiaus matronos, pasipuošusios elegantiškais, šią vasarą madingais drabužiais. Atsipalaidavusios sėdėjo kėdėse, o ant nedidelio staliuko priešais puikavosi padėklas su mažučiais pyragėliais ir dviem taurėmis puikiausio Madeiros vynu.

Visgi Rosas žinojo, kad išvaizda gali būti apgaulinga. Po malonių pasisveikinimų teta Beatričė iškart ėmėsi puolimo.

– Milorde, vakar tikėjauši tave pamatyti ledi Fretvud pokilyje. Kur buvai?

– Nenorėjau ten rodytis. – Įsipylęs vyno, Rosas prisėdo. – Neilgai trukus paliksiu Londoną.

– Paliksi! – Beatričė net atsistojo. – Juk nė neapšilai kojų!

– Priešingai, praleidau čia net keletą savaičių.

Tada viltingai prabilo Didonė:

– Gal mano brolis jau susirado jam patinkančią ledi ir vasaros laikotarpiui buvo pakviestas kitur. Ar taip ir yra, Rosai?

– Ne, nieko panašaus. Nusprendžiau baigti visas šias kvailystes.

– Kokias dar kvailystes, – atkirto ledi Malham. – Tau reikia žmonos.

Didonei kilstelėjus ranką, Roso teta suprato tai kaip perspėjimo ženklą, todėl įkvėpusi oro tęsė kiek švelnesniu tonu:

– Jau prabėgo dveji metai nuo Sebastiano mirties. Armiją palikai prieš gerus aštuoniolika mėnesių. Džeimsai, negali būti jokių pasiteisinimų toliau viską atidėlioti. Trisdešimt penkerių vyrui pats metas išs rinkti nuotaką.

Džeimsas! Jo niekas taip nevadino jau metų metus. Šeimos nariams jis visada būdavo Rosas, aišku, išskyrus tuos atvejus, kai stipriai juo nusivildavo.

Pastebėjusi pyktį brolio veide, Didonė staiga išrėžė:

– Broli, juk tai tavo pareiga. Visai nenorime, kad titulą paveldėtų tas niekšas Amosas Pastonas.

– Bet kodėl ne? – Rosas kilstelėjo antakius. – Žinau, jam nepriklauso Rosingtonų pavardė, bet senuosiuose privilegijų raštuose viskas išdėstyta labai aiškiai. Kaip vyriausiasis tėvo sesers sūnus Amosas yra teisėtas mano įpėdinis.

– Bet jis tikras šlykštynė, – pareiškė Beatričė. – Sužinojęs, kad tau pavyko išgyventi Vaterlo mūšį, išsyk suraukė nosį.

– Nejaugi? Man grįžus į Angliją, Amosas labai padėjo man atsigauti.

Beatričė nemandagiai prunkštelėjo.

– Jo tėvas tikras gobšuoelis. Mano tėvas niekada nebūtų palaiminęs tos santuokos, jei tiedu nebūtų slapčia pasprukę. Tada jau reikėjo paskubėti. Tėvas mėgo kartoti, kad Fredas Pastonas yra neišauklėtas. Tai ir sūnelis to paties kirpimo.

– Na, jis bent jau neragina manęs vesti! – atkirto Rosas, nes kantrybė pamažu seko. – Tiesą sakant, man užsiminus apie jungtuves Amosas patarė neskubėti.

– Savaime suprantama, jis nenori, kad vestum, juk pats yra tavo įpėdinis! – atrėmė Beatričė. – Bet mes per daug nukrypome. Mums rūpi *tavo* vestuvės, Osterfildai. Reikalavimus žinai – tai turi būti pavyzdingai užauginta, nepriekaištingų manierų moteris.

Didonė kukliai pridūrė:

– Daugybė miesto moterų atitinka šiuos kriterijus. Tik nedaugelis gali pasigirti išskirtiniu grožiu. – Sugalvaužusi rankas, Didonė pažvelgė į brolių neviltes kupinomis akimis. – Tau tereikia išsirinkti.

– Įsitikink, kad ji turi gerus dantis, – patarė Beatričė. Pykčiui kiek atlėgus, Rosas nežymiai šyptelėjo.

– Mano mieloji teta, juk nesiruošiu pirkti žirgo.

– Esmė tokia pati, – trumpai nukirto Beatričė. – Toji moteris bus tavo palikuonio motina. Privalo būti puikios formos. Aišku, protiniai gabumai, kad ir menkiausi, taip pat naudingi. Savaime suprantama, ji turi atitikti visus įprastus kriterijus.

– Gal turėčiau leisti judviem išrinkti man žmoną? – burbtelėjo Rosas, jausdamas vėl stiprėjantį pyktį.

Didonė su švelnia panieka žvilgsniu pervėrė brolių.

– Džeimsai, tai ne juokas! Paveldėjimo užtikrinimas tavo rankose.

Rosas norėjo pasakyti, kad paveldėjimas užtikrinamas tuo daikčiuuku, kuris yra jam tarp kojų. Buvo įsitikinęs, kad tai išgirdusios damos didžiai pasipiktintų ir tuojau pat išeitų, visgi šįsyk geros manieros nugalėjo ir jis palaikė liežuvį už dantų.

– Tiesą sakant, Osterfildo žodžiuose yra tiesos, – mašliai tarstelėjo Beatričė, gurkšnodama vyną. – Gal tikrai bus geriausia, jei mudvi išrinksime tinkamą nuotaką. Galų gale, puikiai žinome, kokia ji turėtų būti...

Staiga Rosas pajuto, kad situacijos kontrolė slysta jam iš rankų.

– Visai nereikia, – atžariai pasakė jis. – Jau mačiau tinkamą jauną ledi. Tiesą sakant, netgi dvi.

Didonė suplojo delnais.

– Ak, Rosai, papasakok!

– Aną vakarą jas sutikau Almako klube. Su abiem pašokau. – Rosui nebūtų pavykę to išvengti, juk panelių motina tiesiog stūmė savo dukteris jam į glėbį. – Jos yra seserys. Panelės Betridž.

– Ką gi, ką gi! – spindinčiomis akimis sušuko Didonė. – *Asmeniškai* tos šeimos nepažįstu, bet paneles esu mačiusi mieste. Dailios, jaunos merginos, puikiai išauklėtos, geros figūros. Abi lieknos ir liaunos. Teta, ar pažįsti tą šeimą?

– Nelabai, bet tai garbinga šeima. Lordas Betridžas yra silpnos sveikatos, mieste jo niekas nematė jau metų metus, taigi, jo žmonai tenka ieškoti tinkamų jaunikių savo dukterims. – Grafienė suspaudė lūpas. – Pati turiu dvi dukras ir negaliu kaltinti ledi Betridž, kad ji... taip *atkakliai* rūpinasi jų ateitimi. Osterfildai, kuri tau labiau patinka?

– Kol kas negaliu pasakyti. – Tiesą sakant, Rosas nė negalėtų atskirti vienos sesers nuo kitos. – Man reikia... artimiau su jomis susipažinti.

– Vadinas, neatsisakei idėjos vesti, – šūktelėjo Didonė. – Broleli, na, tu ir nenaudėlis! Atėjome čia

manydamos, kad nesi nusižiūrėjęs jokios merginos, bet, pasirodo, yra net dvi kandidatės.

– Labai geros naujienos. – Ledi Malham atsistojo ir pasitaisė sijoną. – Džeimsai, paliksime tave, kad turėtum daugiau laiko susipažinti su tomis jaunomis panelėmis. Bet mudvi su Didone pasitarsime ir surasime dar keletą tinkamų merginų – tam atvejui, jei panelės Betridž neatitiktų lūkesčių.

Viešnioms išėjus, Rosas patraukė prie šoninio staliuko, įsipylė dar vyno ir įsistebeilijo į tuščią sieną. Anksčiau čia kabėjo didžiulis veidrodis, bet grįžęs į miestą Rosas nusprendė jį nukabinti. Jam visai nereikėjo skaidraus stiklo, kuris kiekviena proga primintų apie tuos bjaurius randus. Pašaipiai kilstelėjo taurę.

– Ką gi, milorde, regis, vis dėlto teks žengti dar vieną žingsnį šiame prakeiktame spektaklyje.

* * *

Morvudo dvarą šildė vėlyvo birželio saulė, kremenio atspalvio akmenys gėrė į save karštį. Langai ir durys atviri, kad šiltas vėjelis lengvai prasiskverbtų į vidų. Net lordas Betridžas buvo įkalbėtas išeiti į lauką ir pasėdėti terasos pavėsyje – jo gležni pečiai apgaubti skara, o keliai užkloti storu vilnioniu audeklu. Čia Karenza lordą ir rado.

– Tėti, iš Tavistoko skvero atkeliavo skubi žinutė!

Lordas Betridžas atrodė pavargęs, bet išvydus artėjančią Karenzą jo veidas pragiedrėjo. Ji atkišo laišką tėvui, tačiau šis tik numojo ranka.

– Meldžiu, mieloji, perskaityk šią žinutę. Tavo regėjimas aštresnis už manąjį. – Lordas nekantriai stebėjo,

kaip Karensa atplėšė voką ir perskaitė laiško turinį. – Karensa, kas nutiko? Gal susirgo mergaitės? O gal tavo mamą ištiko kokia nelaimė?

Ji nėra mano motina!

Kad ir kiek kartų tėvas taip vadino tą moterį, Karensa kiekvienąsyk tyliai ir tūžmingai jį pataisydavo. Jai buvo vos penkeri, kai tėvas į namus parsivedė naują žmoną, nors buvo prabėgę tik kiek daugiau nei metai po pirmosios ledi Betridž mirties. Karensa stengėsi būti paklusni dukra, bet nevaliojo pamotės pamilti. Maža to, jautė, kad ir tėvo žmonos jausmai yra panašūs.

– Niekas neserga, – perskaičiusi pirmąsias eilutes, Karensa patikino tėvą.

– Mieloji, gal galėtum glaustai pasakyti, kas rašoma laiške, – paprašė lordas Betridžas, dukteriai prisėdus ant suoliuko šalia. – Nė kiek neabejoju, ten detaliai nupasakota jų viešnage mieste, bet visos tos smulkmenos apie tuščią bastymąsi mane vargina.

– Taip, žinau. Laimei, šis laiškas ganėtinai trumpas.

Karensai, kaip ir jos tėvui, visai nepatiko pagyrūniški ir perdėm išpūsti pamotės pasakojimai apie užsisakytas naujas sukneles, apie kiekvieną vakarėlį ir pobūvį, kuriame jos dalyvavo, ir apie tai, kiek kartų Leticija su Adelaide buvo pakviestos šokti. Keista, tačiau šiame trumpame laiškelyje nebuvo panašaus tipo informacijos.

Karensa nežymiai aiktelėjo.

– Jos jau pakeliui namo, tėti! Ledi Betridž sako, kad nusprendė sutrumpinti vizitą, nes vikontas Osterfeldas parodė *išskirtinį dėmesį*. – Ji pakėlė žvilgsnį ir išpūtė akis. – Jos pakvietė jį į Morvudą!

– Kažkoks vikontas, – tėvas sukikeno. – Ko gero, Gertrūda sužavėta. Spėju, tai Letė patraukė jo dėmesį – juk ji dviem metais vyresnė.

– Laiške nerašoma. – Karensa dar kartą permetė akimis tekstą, norėdama patikrinti, ar nieko nepraleido. Ne, nepraleido. – Kaip keista. Parašė tik tiek, kad paruoštume namus šiam apsilankymui. Ledi Betridž tikisi, kad jos su Leticija ir Adelaide grįš jau trečiądienį. O štai vikontas atvyks kitą dieną arba vėliau. Viešpatie, pasiruošti turime mažiau nei savaitę!

– Tavo motina norės sužavėti svečią. – Tėvas ėmė neramiai tampoiti apklotą, kuriuo buvo uždengtos kojios. – Savaiame suprantama, apgyvendinsime ją geriausiame svečių kambaryje. Jis turės nuosavą karietą, tarnų. Aišku, ir kamerdinerį⁴...

– Dėl nieko nesijaudinkite, tėti... – Karensa suėmė tėvo rankas ir spustelėjo. – Pasikalbėsiu su ponija Trudbe, kad pasirūpintų viskuo dvaro viduje, taip pat paprašysiu Feustono atlaisvinti arklidėse vietos Jo Šviesybės žirgams. Gal man liepti, kad kilus būtinybei kaime surastų daugiau pagalbininkų?

– Žinoma, mieloji. Tau nereikia iš anksto su manimi tartis. Namų ūkio klausimais visiškai tavimi pasitikiu.

– Dėkoju, tėti.

Karensa su tėvu pasėdėjo dar pusvalandį. Vėliau pasirodė Evansas ir palydėjo lordą į kambarį priešpiečio poilsio, tačiau Karensa ir toliau liko sėdėti ant suoliuko. Ji be perstojo mąstė apie pasiruošimą vikonto

⁴ Kamerdineris (angl. *valet*) – asmeninis vyro tarnas.

apsilankymui. Jos su ponia Trudbe, dvaro ūkvede, puikiausiai su viskuo susidoros. Ledi Betridž nori, kad viskas būtų nepriekaištinga, bet jei net menkiausia detalė neatitiks jos aukštų standartų, Karensa žinojo, kad kaltė kris ant *jos* pečių.

* * *

Rosas nukreipė dvikinkę karietą link atvirų Morvudo dvaro vartų ir nė nestabtelėjęs įvažiavo į kiemą. Pastebėjęs šį manevrą, šalia sėdėjęs vienarankis vyriškis tyliai nusikeikė, o paskui patarė šeimininkui daugiau taip nutrūktgalviškai nesielgti. Rosas tik nusikvatojo.

– Praradai kantrybę, Semai?

– Majore, nieko panašaus, – atšovė arklininkas. – Bet dar nepraradau noro gyventi!

– Karietos neapverčiau ir neketinu to daryti!

– Ne, bet nemanau, kad norite sužaloti širmius, už kuriuos paklojote krūvą pinigų. Majore, įsidėmėkite mano žodžius, jei ir toliau taip nutrūktgalviškai vadeliosite, jiems tikrai kas nors nutiks.

Daugelis ponų tokį tiesmuką kalbėjimą laikytų nepaklusnumo išraiška, bet Rosas savo arklininką pažinojo jau daugybę metų. Jiedu drauge kovėsi pusiasalyje – tada Rosas buvo jaunas, nepatyręs kari-ninkas, o Semas – kapralas⁵. Tuo metu, kaip ir dabar, Rosas vertino šio vyro nuomonę. Giliai širdyje žinojo, kad Semas teisus, todėl dabar sulėtino tempą iki bi-dzenimo risčia.

⁵ Kapralas (angl. *corporal*) – jaunesnysis karo vadas.

– Maldauju atleisti, – gailiai tarstelėjo Rosas. – Po patirto sužeidimo mano būdas tapo impulsyvus. Liejau pyktį ant savo žirgų.

– Stebiuosi, kodėl nusprendėte sustoti būtent šioje vietoje, juk Beizingstoke yra puikiausia užėiga nakvynei.

Rosas buvo gana gerai nusiteikęs, todėl viso labo gūžtelėjo pečiais.

– Mane privertė. Sutikau su kvietimu, todėl nebegaliu jo atsisakyti. Bet neketinu pasilikti ilgiau nei dienai ar dviem. Ach, štai ir atvykome.

Priešais juos išniro dvaras. Tai buvo žavus praėjusio amžiaus pastatas, apsuptas nedidelio parko.

– Prisimink, – riktelėjo Rosas, nukreipdamas žirgus link paskutinio posūkio ties įvažiavimu, – ilgai čia netruksime. Per greitai nepriprask prie savo kambario!

* * *

– Ką gi, brangioji. Regis, buvau pakviestas, – pareiškė lordas Betridžas, leisdamasis laiptais link prieškambario stovinčios dukters.

– Taip, tėti. Manau, lordas Osterfildas netrukus pasirodys.

Karena kantriai laukė, kol Evansas padės tėvui nusileisti paskutinėmis laiptų pakopomis.

– Ir mes jį iškilmingai sutiksime.

Padėkojęs tarnui, lordas Betridžas ištiesė laisvąją ranką, ragindamas Kareną už jos paimti; ramstydamasis juodmedžio lazdele, jis lėtai pėdino iš prieškambario į svetainę.

– Kiek suprantu, tavo seserys visą rytą praleido gra-
žindamosi prie tualetinių staliukų.

– Taip, būtent. – Karensa nusijuokė. – Adelaidė už-
siminė, kad iš susijaudinimo pusę nakties nevaliojo už-
migti, o štai Letė šį rytą tris kartus pakeitė sukneles ir
galiausiai pasiliko prie pirmojo varianto!

– O tu, Karensa? Kaip gražinai, ruošdamasi svečio
atvykimui?

– Aš? Pasikeičiau suknelę, bet nesitikiu, kad vi-
kontas apskritai mane pastebės.

Jis atvažiuoja pas Leticiją su Adelaide, tad koks skir-
tumas, jog blyškiai mėlyna muslino suknelė su besai-
kiais nėriniais ir kaspinais Karensai visai netinka? Ši
rūbą išsirinko todėl, kad tai naujausia ir madingiausia
iš jos turimų suknelių. Visi jos apdarai – persiūtos įse-
serių suknelės, kurios išeidavo iš mados ar tapdavo
nebereikalingos. Leticija su Adelaide buvo aukštesnės
už Karensą, be to, abi ganėtinai liaunos. Kaip sakydavo
jų motina, madingai grakščios. Du ploni lapeliai, taip
syki neapdairiai jas pavadino ponia Trudbė. Patrum-
pinti sijonus nėra sunku, tačiau Karensai su ponia
Trudbe prireikdavo šiek tiek išradingumo praplatinti
sukneles taip, kad į jas tilptų iškilesni naujosios savi-
ninkės apvalumai. Paprastai rezultatas būdavo paten-
kinamas. Karensa galėjo pasisiūdinti naują suknelę pas
kaimo siuvėją – netgi pateikti skubų užsakymą, bet
tokiu atveju būtų reikėję prašyti dar daugiau pinigų
ir aiškinti, kad ledi Betridž jai nedavė nė cento iš to
gausaus aruodo, kurį tėvas atseikėjo naujiems damų

drabužiams. Kiltų ginčas, o tėvo širdis tokia silpna, todėl Karensa nenorėjo pernelyg jo jaudinti.

– Gal vikontas pastebėtų ir tave, jei nedėvėtum tos nériniuotos kepuraitės, – neįprastai griežtai pareiškė tėvas. – Su ja atrodai lyg senmergė.

– Man dvidešimt penkeri, vadinasi, jau *esu* senmergė, – priminė Karensa. Ji juokėsi ir visai neatrodė įsižeidusi. Jiems su tėvu stabtelėjus, Karensa pravėrė svetainės duris. – Savaimė suprantama, noriu, kad vikonto vizitas praeitų sklandžiai, bet visa kita man neturėtų rūpėti.

– Neversk savo tėvo stovėti prie durų, Karensa! – rėksmingas ledi Betridž balsas buvo lyg šalto lietaus pliūpsnis. – Žinai, kad jis negali ilgai likti ant kojų!

Praradusi bet kokį norą šypsotis, Karensa palydėjo tėvą iki krėslo ir pasirūpino, kad patogiai įsitaisytų. Už nugaros įkišo pagalvėlę, juodmedžio lazdelę atrėmė į sieną ir pastūmė arčiau mažą stalėlį, kad patiekus gėrimus tėvas galėtų nesunkiai juos pasiekti. Įsėsė drybsojo kitame sofos gale ir nuobodžiavo. Aišku, Karensa nesitikėjo iš jų jokios pagalbos. Jos apsimesdavo klusniomis dukromis ir pataikaudavo tėvui tik norėdamos iškaulyti pinigų naujoms suknelėms arba papildomoms šokių pamokoms, bet šiaip juo visiškai nesirūpindavo.

– Kodėl *tu* atvedei čia savo tėvą? – toliau aštriu tonu kalbėjo ledi Betridž. – Tuo puikiausiai galėjo pasirūpinti Evansas, o tu būtum turėjusi daugiau laiko detalėms, susijusioms su lordo Osterfildo viešnage.

– Aš jau viskuo pasirūpinau, madam, – atšovė Karensa. – Vikontui atvykus, tarnai paims jo daiktus ir nuneš į mėlynąjį miegamąjį, ten pat palydės ir kamerdinerį. Minėjote, kad Jo Šviesybė pats vadeliuos dvikinę karietą, o jo tarnas važiuos fajetonu iš paskos. Liepiu atlaisvinti vietos papildomoms karietoms ir žirgams. Ką tik grįžau, šnektelėjusi apie tai su Feustonu.

– Viešpatie, mergiote, ir kodėl susiruošei į arklides su švaria suknele? – ledi Betridž piktai vartė akis. – Pasirodo, tikrai apdairiai liepiu tau tūnoti savo kambaryje!

– Vikontas Osterfildas, miledi!

Pompastiškas liokajaus pareiškimas viską pakeitė, tarytum kas būtų mostelėjęs burtų lazdele. Pikta ledi Betridž prakalba baigėsi; Leticija su Adelaide tuojau grakščiai pasitempė, ištiesdamos pečius ir nutaisydamos šypsenas, o štai Karensa greitomis klestelėjo, nekantraudama pagauti pirmąjį svečio žvilgsnį. Pamotė ir įseserė labai mažai pasakojo apie vikontą Osterfildą, todėl Karensa susidarė įspūdį, jog jis yra senas ir bjaurus, bet, ko gero, šie trūkumai yra niekis, atsižvelgiant į svečio titulą ir turtus. Vikontui įžengus pro duris, Karensa patyrė stiprų sukrėtimą.

Ji buvo visiškai suklaidinta. Pirma, lordas Osterfildas nebuvo senas. Karensa spėjo, kad jam šiek tiek daugiau nei trisdešimt, o apie bjaurumą išvis negalėjo būti nė kalbos. Vikontas buvo aukštas, tvirtai sudėtas, turėjo plačius pečius ir raumeningą krūtinę. Žengė užtikrintai, o tiesi nugara ir tiesus stotas išdavė, kad jis karininkas. Sėdint kampe ant kėdutės, Karensai pro akis

neprasprūdo nė vienas vikonto veido bruožas. Atrodė tvirtas, su ryškiais skruostikauliais ir tiesia nosimi, o šviesiai rudos žandenos, besitęsiančios nuo kaktos iki dailių lūpų ir stipraus žandikaulio, privertė Karensą pagalvoti, kad šis vyras yra dailus. Giliai viduje pajuto kažką panašaus į plasnojąmą. Tiesą sakant, šis vyras atrodė neįtikėtinai gražus.

Karensa stebėjo, kaip ledi Betridž pakilo iš savo vietos ir pasisveikino su vikontu, įkyriai jam pataikauja, primygtinai liepia sėstis ir net įgrūda taurę vyno. Tik vėliau ledi suprato, kad svečias laukia, kol bus pristatytas šių namų šeimininkui. Pažintis įvyko paskubomis – du vyrai teapsikeitė keliomis frazėmis.

Vikonto balsas buvo gilus, malonaus skambesio. Žavus kaip ir jo veidas, pamanė Karensa. Ji būtų mielai dar ilgiau klausiusi jo kalbėjimo, tačiau pašnekėsį nutraukė ledi Betridž.

– Lorde Osterfildai, po tokios ilgos kelionės turėtumėte būti išsekęs. Meldžiu, prisėskite ir patogiai įsitaisykite.

– Mieloji, – įsiterpė lordas Betridžas, jo balsas buvo malonus, bet ryžtingas, – bijau, kad šis tas buvo praleista. Tu nepristatei Jo Šviesybės Karensai. – Jis atsiskuko į svečią. – Lorde Osterfildai, tai mano vyriausioji dukra.

Vikontas sėdėjo atsukęs nugarą Karensai, bet ji vis tiek pastebėjo, kaip jis kilstelėjo galvą ir nežymiai išsitiesė. Visa tai rodė patirtą nuostabą. Vadinasi, lordui Osterfildui nebuvo pranešta, kad šiuose namuose gyvena dar viena netekėjusi panelė. Dar blogiau, jis

nebuvo pakankamai susidomėjęs jų šeima, kad pats viską išsiaiškintų. Jei įžengęs pro duris Karensą ir pastebėjo, ko gero, palaikė neturtinga giminaite, neverta dėmesio.

Neatitraukdamas žvilgsnio nuo namų šeimininko, vikontas kiek sutrikęs pasiteiravo:

– Panelė... mmm, Betridž?

Nors svečias atrodė sutrikęs, Karensa jam nejautė jokio gailėsčio. Jei šis žmogus prieš atvykdamas į svečius nesivargina pasidomėti šeimininkais, vadinasi, nėra vertas nė trupučio užuojautos.

– Būtent, milorde, – tėvas padrašinamai linktelėjo.

Karensa akimirksniu nutaisė malonią veido išraišką, tačiau vikontui atsisukus tuojau pat plačiausiai nusišypsojo.

Kitaip nei dešinioji pusė, kurią Karensa pamatė vikontui įžengus pro duris, kairioji pusė buvo nusėta randais, jie tęsėsi nuo smilkinio iki skruostikaulio ir dar žemiau, pranyko tik už puikių lininių marškinių apykaklės.

– Panele Betridž, labai malonu su jumis susipažinti.

Lordas Osterfildas elegantiškai nusilenkė, regis, visiškai nekreipdamas dėmesio į savo išvaizdos trūkumus. Jam išsitiesus Karensa pastebėjo, kad pilkai žalios akys žvelgia budriai. Jos priešiškumas išgaravo, ir dabar Karensa tenorėjo, kad vikontas atsipalaiduotų. Ji draugiškai nusišypsojo, bet nespėjus ištartį nė žodžio atskubėjo ledi Betridž.

– Karensa, eik ir pasakyk Hatonui, kad atneštų vyno. Taip pat grįždama užsuk į virtuvę ir paimk pyragėlių.

Meilė vikontui

Karensos skruostai nuraudo. Ji buvo įpratusi prie kategoriško įmotės tono, tačiau vikonto žvilgsnyje pastebėjo nuostabą, taip pat tai, kaip išdidžiai jis kilstelėjo antakius. Karensai tapo gėda dėl ledi Betridž. Skubėdama iš svetainės pagalvojo, kad visos įmotės pastangos nueis niekais, jei vikontui vien toks elgesys sužadino pasidarygimą jų šeima.

Sudomino? Pirkite knygą
MEILĖ VIKONTUI
bene geriausia kaina [ČIA](#)

Istorinis meilės romanas

Netobulas pasiūlymas, bet... tobula pora?

Majoras Džeimsas Rosingtonas, Osterfildo vikontas, išgyveno Vaterlo mūšį, bet ar jis išters pobūvių sezoną kaip geidžiamiausias Londono jaunikis? Tikėdamas, kad po mūšio likę randai jį pavertė nevertu meilės, ir norėdamas pabėgti nuo aukštuomenės piršlių, vikontas pasiūlo oficialią santuoką droviai, bet nuovokiai Karensai Betridž. Išsivadavusi nuo žiaurios pamotės ir užgauliojančių įseserių, ji tampa savimi pasitikinčia, geidžiama moterimi. Majoras pažadėjo Karensai patogia santuoką, deja, greitai pats suprato, kad trokšta daugiau...

